

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนิสิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วิทยาเขตแพร่

The Achievement Development of the English Strat of English
Student Mahachularongkorrajvidlayala University, Phrae Campus

พัชรภรณ์ ห่อตระกูล^๑ และ สุพจน์ แก้วไพฑูรย์^๒
Pachraporn Hortrakul and Supot Keawpaithoon

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ ๑) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกปฏิบัติ ๒) เพื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการเรียนโดยใช้ชุดฝึกปฏิบัติเพื่อประกอบการสอนเสียงพยัญชนะ ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในรายวิชาสัตศาสตร์ และ ๓) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนิสิตต่อชุดฝึกปฏิบัติ

ผลการวิจัยพบว่า ชุดฝึกปฏิบัติเพื่อประกอบการสอนเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในรายวิชาสัตศาสตร์มีประสิทธิภาพเท่ากับ ๘๙.๗๖:๘๘.๔๓ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์มีค่า ความตรงเชิงเนื้อหาอยู่ระหว่าง ๐.๖๗-๑.๐๐ มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง ๐.๔๐-๐.๗๔ และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ[เท่ากับ ๐.๘๙ และแบบสำรวจความพึงพอใจของนิสิตต่อการใช้ชุดฝึกปฏิบัติมีค่าความตรงตามเนื้อหาอยู่ระหว่าง ๐.๖๗- ๑.๐๐ และมีค่าเฉลี่ยของคะแนนอยู่ระหว่าง ๔.๑๐-๔.๑๙

คำสำคัญ: การพัฒนา, ผลสัมฤทธิ์, การออกเสียง

^๑ ๘๘/๑๕๒ หมู่ ๑ (ระดับดาว ช.๘) ถ.รัตนธิเบศ ซอยท่าอิฐ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี

^๒ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตแพร่

Abstract

The objectives this research were 1) to create and find the efficiency of practice group, 2) comparative the learning achievement both pre and post learning by using practice group for teaching involving of the English consonant sound that was problem in the Linguistic subject and 3) to study the satisfactory of student towards practice group. The result of the research was found that practice group for teaching involving of the English consonant sound in the Linguistic subject had efficiency at 89.76:88.43 which was as follow the stand conscription. The test paper had between 0.67-1.00, the difficult and easy value was between 0.40-0.74, and the result of satisfactory of student towards practice group was at 0.67-1.00 and mean was at 4.10-4.19.

Keywords: Development, Achievement, Articulation

บทนำ

การสื่อความด้วยภาษาอังกฤษกระทำได้ ๒ แบบคือการสื่อความด้วยการพูดและการสื่อความด้วยการเขียน การสื่อความทั้งสองแบบ มีความสำคัญเท่าๆกันแต่การสื่อความด้วยการพูดดูเหมือนจะเป็นการสื่อความที่สะดวกและใช้กันมากที่สุด (พิณทิพย์ ทวยเจริญ, ๒๕๓๔ : ๑) การพูดภาษาอังกฤษจะเกิดประสิทธิผลเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับ การฝึกฝนการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนจนให้มีสำเนียงเหมือนหรือคล้ายคลึงกับเจ้าของภาษา (native speaker) มากที่สุด สอดคล้องกับนันทนา รณเกียรติ (๒๕๔๘: ๘) ที่กล่าวว่าในวิชาสหศาสตร์มีสาขาวิชาย่อยที่เรียกว่าวิชาการฝึกฟัง และวิชาการฝึกการออกเสียง เพื่อสอนให้ผู้ที่ถูกฝึกนั้นมีความสามารถที่จะแยกแยะว่าเสียงที่ได้ยินนั้น คือเสียงอะไรมีที่เกิด ที่ไหนและสามารถเลียนแบบออกเสียงได้อย่างไม่ผิดพลาด การฝึกทั้งสองอย่างที่ กล่าวข้างต้นนี้ผู้เขียนเห็นว่าการฝึกผู้ฝึกควรจะออกเสียงให้ผู้ได้รับการฝึกฟัง ฟังแล้วให้พูดตาม ถ้าทำตามไม่ถูก บางครั้งต้องอธิบายให้ทราบถึงที่เกิดของเสียง

อย่างไรก็ตาม การออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะเสียงพยัญชนะยังเป็นปัญหาสำหรับคนไทย ดังที่ พิณทิพย์ ทวยเจริญ (๒๕๓๒) ที่กล่าวว่า ระหว่างเสียงพยัญชนะและสระนั้น เสียงพยัญชนะมีความผิดปกติมากกว่าเสียงสระ ดังนั้น การออกเสียงภาษาอังกฤษบางเสียงยังเป็นปัญหาสำหรับคนไทย โดยเฉพาะเสียงพยัญชนะต้นคำ กลางคำ และท้ายคำ (<http://www.erri.tu.ac.th>) ดาราวดี สุขมลสันต์ (๒๕๔๒ : ๑๑๙-๑๒๑) กล่าวว่าลักษณะทางสหศาสตร์ ทำให้การออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษเป็นปัญหาสำหรับคนไทย แบ่งได้เป็น ๓ ลักษณะคือ ๑) ไม่มีหน่วยเสียงนี้ในภาษาไทย ได้แก่เสียง /g/, / d3/, /v/ / θ/, /ð/, /z/, / ʃ/, / 3/ ๒) หน่วยเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษมี ๒๔ หน่วยเสียง เสียงที่ปรากฏต้นคำได้มี ๒๒ หน่วยคำ และท้ายคำมี ๒๑ หน่วยคำส่วนใหญ่เกิดได้ทั้งตำแหน่งต้นคำ กลางคำ และท้ายคำ แต่หน่วยเสียงในภาษาไทยมี ๒๑ หน่วย เสียง ปรากฏต้นคำ ๒๑ หน่วยเสียง เกิดได้ในตำแหน่งต้นคำ และกลางคำ ส่วนพยัญชนะสะกดมีเพียง ๘ เสียงคือ /ก, ด, บ, ง, น, ม, ย, ว/ และ ๓) ลักษณะวิธีการออกเสียงต่างไปจากภาษาไทย เพราะ เสียงนั้นออกเสียงยากและไม่มีในเสียงภาษาไทย เช่น เสียง /v/ หรือ เสียง /ð/ เหมือนที่้อครพนธ์ เนื้อไม้หอม (๒๕๕๓ : ๑๑) กล่าวว่า เสียง /v/ ไม่มีในภาษาไทย แต่คนไทยมักออกเสียงเหมือนกับ “ว” ซึ่งผิด เพราะตัว “ว”

เทียบเท่ากับตัว “w” สอดคล้อง กับปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร (๒๕๕๒: คำนำ) ที่กล่าวว่าเสียงในภาษาอังกฤษหลายเสียงไม่มีในภาษาไทย จึงทำให้เกิดปัญหาสำหรับคนไทยเมื่อต้องออกเสียงนั้นๆ เช่น เสียง /v/ ในคำว่า van คนไทยส่วนใหญ่ก็จะออกเป็นเสียงที่สะกดด้วยตัวอักษร “ว” ในภาษาไทย ซึ่งไม่ถูกต้อง และสุชาติา โพธิสมภาพวงษ์ (๒๕๔๕ : ๑๕) ยังชี้ให้เห็นว่าปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษสามารถพิจารณาจากการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ยังมีความแตกต่างกันมากก็ยิ่งทำให้นักเรียนไทยมีปัญหาในการออกเสียงเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้จะพิจารณาจากสิ่งต่อไปนี้ได้แก่ ตำแหน่งเกิดเสียง^๓ (points of articulation) ลักษณะการออกเสียง (manners of articulation) การสั่นหรือไม่สั่นของเส้นเสียง (voicing) เสียงรบิตและสลิล หรือการพ่นลมหรือไม่พ่นลม (aspirated or unaspirated) นอกจากนี้ เบเกอร์ (Baker, ๑๙๘๘: ๑๕๔) ยังกล่าวว่าเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่คนไทยและคนลาวมักออกเสียงยาก โดยเฉพาะการออกเสียงท้ายพยางค์คือเสียง /l/, / θ/, /ð/, /v/, /z/, /ʒ/, /dʒ/, /g/

วัตถุประสงค์การวิจัย

๑. เปรียบเทียบความสามารถด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษทั้งระดับคำและระดับประโยคก่อน และหลังการเรียนโดยใช้ชุดฝึกปฏิบัติของนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชาสหศาสตร์
๒. ศึกษาความพึงพอใจของนิสิตต่อชุดฝึกปฏิบัติในรายวิชาสหศาสตร์

วิธีดำเนินการวิจัย

๑. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์เอกการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ ๔ ที่เรียนวิชาสหศาสตร์ ในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๖

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์เอกการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ ๔ ที่เรียนวิชาสหศาสตร์ ในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๖ จำนวน ๒ รูป

^๓ ดาราวดี สุขมลสันต์, สหศาสตร์เพื่อการใช้, (กรุงเทพฯ: ราชภัฏธนบุรี, ๒๕๕๖), สืบค้นจาก <http://senarak.tripod.com/package2.html> (20 มกราคม 2552),

๒. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือชุดฝึกปฏิบัติการออกเสียงภาษาอังกฤษ ได้แก่

๑. แบบทดสอบก่อนและหลังการเรียน โดยใช้ชุดฝึกปฏิบัติ ๓๐ ข้อ^๔
๒. ชุดฝึกปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถการออกเสียงภาษาอังกฤษของนิสิต
๓. แบบสอบถามความพึงพอใจของนิสิตเกี่ยวกับการใช้ชุดฝึกปฏิบัติ

๓. ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนตุลาคม- มกราคม ๒๕๕๖ โดยมีขั้นตอนดังนี้ คือ

๑. นำเครื่องมือวิจัยให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน ๒ คนตรวจสอบเพื่อหาความเที่ยงตรง (Validity) และปรับปรุงแก้ไข
๒. นำแบบทดสอบและชุดฝึกปฏิบัติไปทดลองใช้กับนิสิตที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability)
๓. ให้นิสิตทำแบบทดสอบก่อนเรียนเกี่ยวกับเสียงภาษาอังกฤษ ที่เป็นปัญหาสำหรับนิสิตไทย
๔. ดำเนินการสอนเรื่องการออกเสียงที่ถูกต้องของแต่ละเสียง โดยให้นิสิตเรียนและฝึกตามชุดปฏิบัติการที่ผู้วิจัยได้จัดเตรียมไว้
๕. ให้นิสิตทำแบบทดสอบหลังเรียนโดยใช้ข้อสอบชุดเดิมแต่สลับข้อเลือก
๖. สอบถามความพึงพอใจของนิสิตที่ใช้ชุดฝึกปฏิบัติ
๗. นำผลการทดสอบก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกปฏิบัติมาเปรียบเทียบและสรุปผลความสามารถและผลสัมฤทธิ์ด้านการออกเสียงของนิสิต
๘. สรุปผลความพึงพอใจของนิสิตที่ใช้ชุดฝึกปฏิบัติ

สรุป

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ๓ ข้อคือ ๑) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกปฏิบัติเพื่อประกอบการสอนเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในรายวิชาสหศาสตร์ ๒) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการเรียนโดยใช้ชุดฝึกปฏิบัติเพื่อ

^๔ Clarey, M. Elizabeth and Dixon, Robert J. (1985). Pronunciation exercises in English. (New York: Regents Publishing Company) , Inc

๔๔ วารสารบัณฑิตศึกษาปริทรรศน์ มจร วิทยาเขตแพร่ ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๑ (มกราคม-มิถุนายน ๒๕๕๘)

ประกอบการสอนเสียงพยัญชนะ ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในรายวิชาสัตศาสตร์ และ ๓) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนิสิตต่อชุดฝึกปฏิบัติเพื่อประกอบการสอนเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในรายวิชาสัตศาสตร์ โดยมีสมมติฐานคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนโดยใช้ชุด ฝึกปฏิบัติ เพื่อประกอบการสอนเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหา ในรายวิชาสัตศาสตร์สูงกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ ประชากรและกลุ่มตัวอย่างคือนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ ๔ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวนทั้งหมด ๒ รูปที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาสัตศาสตร์ ในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๕

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี ๓ ส่วนคือ ๑) ชุดฝึกปฏิบัติเพื่อประกอบการสอนเสียงพยัญชนะ ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในรายวิชาสัตศาสตร์ ๑๔ ชุด ทั้ง ๑๔ ชุดมีค่าความตรงเชิงเนื้อหาอยู่ระหว่าง ๐.๖๗-๑.๐๐ และมีประสิทธิภาพ ($E_1 : E_2$) เท่ากับ ๘๙.๗๖:๘๘.๔๓๒) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนจำนวน ๗๐ ข้อ มีค่าความตรงเชิงเนื้อหาอยู่ระหว่าง ๐.๖๗-๑.๐๐ มีค่าความยากง่าย อยู่ระหว่าง ๐.๔๐-๐.๗๕ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง ๐.๒๐-๐.๖๐ และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ ๐.๘๙ และ ๓) แบบสำรวจความพึงพอใจของนิสิตต่อการใช้ชุดฝึกปฏิบัติมีค่าความตรงตามเนื้อหาอยู่ระหว่าง ๐.๖๗-๑.๐๐ และมีค่าเฉลี่ยของคะแนนวัดระดับความพึงพอใจอยู่ระหว่าง ๔.๑๐-๔.๑๙

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยโดยการนำชุดฝึกปฏิบัติไปใช้ในชั้นทดลองเชิง ปฏิบัติการกับนิสิตกลุ่มตัวอย่างจำนวน ๒ คน เพื่อหาประสิทธิภาพ ($E_1 : E_2$) และได้ค่าประสิทธิภาพของ กระบวนการ (E_1) เท่ากับ ๘๙.๗๖ และค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ ๘๘.๔๓ ในส่วนของการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์นั้น ผู้วิจัยได้วิเคราะห์หลักสูตรและกำหนดวัตถุประสงค์ เชิงพฤติกรรมของบทเรียนแล้วสร้างแบบทดสอบเป็นแบบเลือกตอบ ๔ ตัวเลือก จำนวน ๗๐ ข้อ หาความตรงตามเนื้อหา (content validity) โดยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และมีค่าความตรงตามเนื้อหาอยู่ระหว่าง ๐.๖๗- ๑.๐๐ สุดท้ายผู้วิจัยได้ทำการสำรวจความพึงพอใจ ต่อการใช้ชุดฝึกปฏิบัติกับกลุ่มตัวอย่างนั้น ผลปรากฏว่าคะแนนจากการวัดระดับความพึงพอใจมีค่าเฉลี่ย อยู่ระหว่าง ๔.๑๐-๔.๑๙

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สูตรฝึกการหาประสิทธิภาพของชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (๒๕๒๐: ๑๓๖)^๕ ตามเกณฑ์มาตรฐานของชุดฝึกแต่ละชุดคือ ๘๐:๘๐ ประสิทธิภาพของชุดฝึกปฏิบัติ ($E_1 : E_2$) ในงานวิจัยนี้ได้เท่ากับ ๘๙.๗๖:๘๘.๔๓ การหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์นั้น ผู้วิจัยได้หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยพิจารณาตัดเลือกข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ ๐.๕-๑.๐๐๑ และงานวิจัยนี้ได้ค่าความตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบอยู่ระหว่าง ๐.๖๗-๑.๐๐ การหาค่าความยากง่าย (P) ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบไป ทดลองใช้กับนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ความยาก ง่าย (P) ซึ่งได้ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบอยู่ระหว่าง ๐.๔๐-๐.๗๕ แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (r) และได้ค่าอำนาจ จำแนกของแบบทดสอบอยู่ระหว่าง ๐.๒๐-๐.๗๐ สุดท้ายหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งหมด โดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder Richardson งานวิจัยนี้ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ ๐.๘๙ ส่วนการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ของแบบสำรวจความพึงพอใจของนิสิตเกี่ยวกับการใช้ชุดฝึกปฏิบัติใบรายวิชาสัตวศาสตร์นั้น ผู้วิจัยได้พิจารณาคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ ๐.๕-๑.๐๐ แบบสำรวจความพึงพอใจในงานวิจัยนี้มีค่าความตรงตามเชิงเนื้อหาอยู่ระหว่าง ๐.๖๗-๑.๐๐ และระดับความพึงพอใจของผู้เรียนในงานวิจัยนี้ได้ค่าเฉลี่ยของคะแนนระหว่าง ๔.๑๐-๔.๑๙

สรุปผลการวิจัยได้ว่าชุดฝึกปฏิบัติเพื่อประกอบการสอนเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็น ปัญหาในรายวิชาสัตวศาสตร์มีประสิทธิภาพเท่ากับ ๘๙.๗๖:๘๘.๔๓ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ($E_1 : E_2$) คือ ๘๐:๘๐ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์มีค่าความตรงเชิงเนื้อหาอยู่ระหว่าง ๐.๖๗-๑.๐๐ มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง ๐.๔๐-๐.๗๕ และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ ๐.๘๙ และแบบสำรวจความพึงพอใจของนิสิตต่อการใช้ชุดฝึกปฏิบัติมีค่าความตรงตามเนื้อหาอยู่ระหว่าง ๐.๖๗ -๑.๐๐ และมีค่าเฉลี่ยของคะแนนอยู่ระหว่าง ๔.๑๐- ๔.๑๙

^๕ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ, ระบบสื่อการสอน , (กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐), หน้า ๕๖.

วิจารณ์

องค์ประกอบที่สำคัญที่ช่วยทำให้ชุดฝึกปฏิบัติเป็นไปตามวัตถุประสงค์และสมมติฐาน

๑. องค์ประกอบในด้านผู้สอน คือชุดฝึกปฏิบัติผู้วิจัยทำหน้าที่ฝึกสอนด้วยตัวเองโดยการดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆตั้งแต่การชี้แจงวิธีการใช้ชุดฝึกการพูดคุ้ยและคอยแก้ปัญหาความผิดพลาดในการออกเสียงของนิสิต นอกจากนั้นคอยให้คำแนะนำ และให้กำลังใจตลอดถึงคอยกระตุ้นให้นิสิตได้ใช้ชุดฝึกปฏิบัติอย่างมีชีวิตชีวา สอดคล้องกับงานวิจัย ของ กฤติกา ปานสีทอง (๒๕๓๙: ๘๒) ที่ว่าผู้วิจัยต้องคอยให้คำแนะนำและควบคุมขั้นตอนการฝึกแก่นักเรียนในบรรยากาศสบายๆ ถามปัญหาและคอยให้การเสริมแรงฝึกแก่นักเรียนอย่างเป็นกันเอง และตรงกับถนอมพร เลหาจรัสแสง (๒๕๔๐: ๒๖-๔๑) ที่กล่าวว่าทางเลือกใช้แรงเสริม โดยเลือกคำที่เหมาะสม ก่อให้เกิดความรู้สึทางบวก กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกระตือรือร้นในการเรียน

๒. องค์ประกอบด้านชุดฝึก คือ ชุดฝึกปฏิบัติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้ผ่านการวิเคราะห์และตรวจสอบ จากผู้เชี่ยวชาญและมีกระบวนการฝึกอย่างเป็นขั้นตอนผ่านการทำกิจกรรม ๔ กิจกรรม คือ ๑) มีการทดสอบก่อนฝึก ๒) มีรายละเอียดเกี่ยวกับตำแหน่ง อวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง (place of articulation) ลักษณะในการออกเสียง (manner of articulation) และสถานะของเส้นเสียง (state of vocal cords) พร้อมมีภาพประกอบ ๓) ฝึกฟังสังเกตและออกเสียงตามอาจารย์/ซีดีในระดับคำและประโยคในลักษณะคู่เทียบเสียง (minimal pairs) และ ๔) มีการทดสอบหลังการฝึก ซึ่งตรงกับพรังพงษ์ ไชยชาวงค์ (๒๕๓๖: ๔๙) ที่บอกว่าการใช้สื่อชนิดต่างๆ ประกอบการเรียนการสอนจะช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ได้รับผลสัมฤทธิ์ มากยิ่งขึ้น เพราะผู้เรียนเกิดความรู้สึกกระตือรือร้น สนุกสนาน และไม่เบื่อหน่ายในบทเรียน และชุดฝึกปฏิบัตินี้ยังช่วยฝึกนิสิตเป็นรายบุคคลให้มีความสามารถด้านการฟังและการออกเสียงพยัญชนะ ภาษาอังกฤษที่มีปัญหาได้ด้วย ซึ่งสอดคล้องกับที่ กฤติกา ปานสีทอง (๒๕๓๙: ๘๓) ที่พูดว่าชุดฝึก ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมุ่งเน้นการฝึกเป็นรายบุคคล จึงเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาความก้าวหน้าของตน โดยไม่ต้องไปเปรียบเทียบกับเพื่อน

๓. องค์ประกอบด้านผู้เรียน คือเมื่อนิสิตได้รับแรงเสริมจากผู้วิจัยในฐานะอาจารย์สอนเพื่อการฝึกออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่มีปัญหา นิสิตก็มีความสนใจและมีอุตสาหพยายาม

เพื่อฝึกฝน การฟังและออกเสียงภาษาอังกฤษให้เหมือนหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ซึ่งสอดคล้องกับสุซาดา โพธิสมภาพวงษ์ (๒๕๔๕: ๑๔๔) ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรับผิดชอบในการเรียนดีมาก เข้าเรียนตรงเวลาทุกครั้ง และมีแรงจูงใจในการเรียนดีพอที่จะเรียนจบครบ มีความรับผิดชอบ และตรงกับธอร์น ไคค์ (อ้างถึงใน วิเชียร จิตทรัพย์ (๒๕๓๙: ๘-๑๗) ที่บอกว่า กฎแห่งความพร้อม (law of readiness) ที่ว่าเมื่อผู้เรียนมีความพร้อมทั้งร่างกาย (วุฒิภาวะและ อวัยวะต่างๆ) และจิตใจ (ความพึงพอใจ) ย่อมนำไปสู่การเรียนรู้ที่ดี นอกจากนี้ นิสิตก็เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับภฤติกา ปานสีทอง (๒๕๓๙: ๘๓) ที่ว่าการที่นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาได้ส่งผลให้นักเรียนเกิดความอยากเรียนอยากรู้ และอยากฝึกให้ได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำวิจัยไปประยุกต์ใช้ (ให้ระวังอะไรบ้างหรือควรคำนึงถึงอะไรบ้าง)

๑. ชุดฝึกปฏิบัติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการออกเสียง ภาษาอังกฤษ (Phonetics) ได้ทั้ง ๒๔ เสียง และนำไปประยุกต์ใช้กับการออกเสียงรูปแบบอื่นๆ ได้ ด้วย เช่น การออกเสียงควบกล้ำ หรือ การออกเสียงสระ

๒. ชุดฝึกปฏิบัตินี้สามารถนำไปฝึกฝนและ พัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษให้กับนิสิต ทั้งที่เรียนเก่งและเรียนอ่อนเป็นรายบุคคลได้ เป็นการส่งเสริมให้นิสิตได้พัฒนาความก้าวหน้าด้านการออกเสียงได้เต็มที่

๓. ชุดฝึกปฏิบัตินี้สามารถนำไปศึกษาด้วยตัวเองได้ (self-learning) เพราะมีแบบฝึกต่างๆ มี ภาพประกอบ มีซีดีเสียงของเจ้าของภาษา (native speaker) และยังมีแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน ด้วย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

๑. ควรมีการพัฒนาชุดฝึกปฏิบัติการออกเสียงภาษาอังกฤษเพื่อแก้ปัญหการออกเสียงของนิสิตในองค์ประกอบอื่นๆ ด้วย เช่น การออกเสียงควบกล้ำ (duster) การลงเสียงหนักเบา (stress) จังหวะ (rhythm) ทำนองเสียง (intonation) และ เสียงสระ (vowels)

๔๘ วารสารบัณฑิตศึกษาปริทรรศน์ มจร วิทยาเขตแพร่ ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๑ (มกราคม-มิถุนายน ๒๕๕๘)

๒. ควรมีการพัฒนาชุดฝึกปฏิบัติในรายวิชา อื่นๆ เพิ่มขึ้นเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนให้ดีขึ้น

๓. ควรมีการทำบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) เพื่อประกอบการสอนการออกเสียง ภาษาอังกฤษ

๔. ควรมีการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้ชุดฝึกปฏิบัติกับการฝึกออกเสียงโดยวิธีใช้ครูสอนหรือเพื่อเปรียบเทียบการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้ชุดฝึกปฏิบัติโดย วิธีใช้ครูสอนและโดยวิธีการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) ”

เอกสารอ้างอิง

ดาราวดี สุขมลสันต์. **สัทศาสตร์เพื่อการใช้**. กรุงเทพฯ : ราชภัฏธนบุรี. สืบค้นจาก <http://senarak.tripod.com/package2.html>, ๒๕๔๒.

นันทนา รณเกียรติ. **สัทศาสตร์ภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๘.

บำรุง ไตรรัตน์. **English Problems Sounds for Thai Students**. เอกสารประกอบการสอนรายวิชา ๕๖๖๔๐๘ Linguistics for Teachers. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๔๓.

ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร. **การออกเสียงสระและเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ**. พิมพ์ครั้งที่ ๘ กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๒.

พิณทิพย์ ทวยเจริญ. **การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๔.

Baker, Ann. **Introducing English pronunciation**. (6th edition). Cambridge: Cambridge University Press. (1989).

Clarey, M. Elizabeth and Dixon, Robert J. **Pronunciation exercises in English**. New, 1985.

